

אוסף סיפורים תקנח

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

הבת שלא התחתנה [איש לרעהו]

סיפר הרב מיכל זלמן שורקין זצ"ל (מתלמידי ה'חפץ חיים'): בהיותי בראדין נגזרה עלי גזירת גיוס לצבא הרוסי, וגליתי באותה שנה מעיר לעיר למצוא כסף כדי לשחד את הפקיד הממונה על הצבא לפטור אותי מהגיוס.

פעם נכנסתי לעיר קטנה אשר כיהן בה רב גדול בתורה. נכנסתי כדרכה של תורה לרבה של העיר, שהיה זקן מופלג וגאון עצום, ודברתי אתו בלימוד. תוך כדי המשא ומתן ההלכתי, הוציא הרב כתב יד של חיבור ענק ומקיף של חידושים על כל ספר 'מנחת חינוך' והראה לי משם חידוש השייך לנידון שדברנו עליו. למראה הכתבים שאלתי בהכנעה את הרב 'האם הם הכתבים של הרב?' השיב לי: 'לא! כתב ידה של בתי הוא זה'... כשהבחין הרב בגודל תימהוני הוסיף והסביר לי:

'כאשר באתי לעיר הזאת, השוממה מבלי לומדים, לא היה לי עם מי ללמוד תורה, אבל בת יחידה הייתה לי, בעלת כשרון גדול, והיא הייתה לי לעזר. למדתי אתה תורה יומם ולילה וזה החיבור שלה.'

עוד אני משתאה ומתפלא על הדברים ששמעתי זה עתה מפי הרב, והנה נכנסה בתו לחדר כשהיא מבוגרת מאוד, שעונה על מקלה. הרב החל בוכה. מששאלתי אותו מדוע הוא בוכה, סיים הרב לספר לי את המעשה שהתחיל בו: 'כאשר הגיעה אותה בת מצוינת ולמדנית לפרקה, שלחתי מכתב לכל הישיבות שישלחו לי את הבחור המצוין שבישיבה בשביל בתי. ואכן הגיע בחור מצוין מישיבת מ. ונפגשו בהצלחה ומצאו חן בעיניהם. ואז שאלה בתי את הבחור: 'ואיך למדת פשט ברמב"ם בעניין טומאת התהום'?... הבחור שכנגדה לא ידע כלל על מה היא מדברת, או-אז הגיבה בזלזול: 'וכי אתה הוא שאומרים עליך שהנך הבחור המצוין של ישיבת מ.?!' ויצא הבחור מהבית בבושת פנים'. וכך קרה כאשר הגיע בחור מצוין מישיבת ט. שנתגלגלו הדברים עד ששאלה אותו

דבר מסוגיות החמורות בש"ס 'ואיך למדת הסוגיא'... וכך נמשך העניין עם עוד בחורים, עד שפרשו ממנה כל מצוייני הישיבות, איש איש לאהלו, ובתי נשארה ספונה בביתי, היא עם מקלה וכתב היד שלה'... כך סיפר הרב בבכי ובלב נשבר. ישמע חכם ויוסף לקח.

הדרשן (ישראל אהרן קלצקין)

הייתי השבוע בשבע ברכות וביקשו ממני לכבד את אחד המוזמנים לדבר כמה מילים, האיש טען שהוא לא הכין. האמת, כשאני שומע שמישהו לא הכין אני מפחד ממה שעומד לקרות, כי כאשר מישהו מכין הוא מוגבל בזמן, משום שמסתבר שהוא ידבר את מה שהכין, אבל אם לא הכין, מי יודע כמה זמן הוא ידבר וידבר?

איך מישהו אמר: יש דרשנים שהם בבחינת: 'ולא קרב זה אל זה, כל הלילה', היינו, מילה אחת לא נדבקת לשניה, אזי אין לו הגבלה והוא יכול להמשיך כך כל הלילה. קם היהודי שכיבדתי אותו ואמר: רש"י מתחיל את פירושו על פרשת קרח ואומר: 'פרשה זו יפה נדרשת', ולמה דוקא פרשה זו? אז יש על זה בדיחה ידועה, שהיה פעם דרשן אחד שהיה לו הרבה אגדות ופשעטלאך על פרשת קורח ובגנות המחלוקת, ולכן, כל פעם שהיה צריך לדבר דרשה ולא משנה באיזה פרשה החזיקו ועל איזה נושא התכנסו, היה עולה לבמה, מתחיל לפשפש בכיסו כביכול מחפש את הדף עם הדרשה שהכין ומשלא מצא היה אומר: אוי ויי, נראה כאילו בלעה אותה האדמה, כמו שקרה לקורח, נו, אם כבר הזכרנו את קורח נזכרתי ברעיון על קורח וכך היה נואם את כל מה שידע בעל פה על קורח.

ממשיך היהודי ואומר: יפה לו לאותו דרשן שמצא פתרון עם הדף שנבלע וההזכרה של קורח, מה עושה מישהו שאין לו דרשה ופשעטל על קורח, רק על 'מכירת יוסף' למשל? זו באמת בעיה, אכן אין לו פתרון כזה... אבל אם כבר הזכרתי את 'מכירת יוסף' אז נזכרתי בווארט נפלא ששמעתי על 'מכירת יוסף' וכו' וכו'.

ברוך השם שנתן לי רעיון שזה לא רק מתאים לפרשה, אלא גם לתאריך, היום ראש חודש ערש"ק פרשת קרח, ומה השייכות של קרח לראש חודש? אוקיי, זו כבר גמרא מפורשת במסכת ב"ב, שם מסופר שרבה בר בר חנא הלך במדבר והיה שם ערבי מדרך תיירים והמדריך הראה לו את המקום שבו נבלעו קרח ועדתו וסיפר לו כי מדי ראש חודש קורא קרח ממעמקי האדמה 'משה אמת ותורתו אמת והמה בדאין', נו, הנה הקשר המובהק של קרח לר"ח, ויש גם רמז לזה בשמו: קר"ח ר"ת קריאת ראש חודש.

'הודיה'. (יחיאל מיכל מונדרוביץ')

להכיר בבעל הנס ולהודות על ניסיו הגלויים והנסתרים.

עץ רחב ידים עמד לו בשדה. פריו מתוק, עָלָיו רכים ונעימים, נופו מתפשט וצלו נאה. במשך שנים ארוכות שציפורים מקוננות עליו, חיות בר רובצות בצילו ונהנות מהפירות המתוקים. אף אחד לא חשב שיש להודות לעץ. התייחסו לטוב כאילו הכל מובן מאליה. העץ משקיע ומשפיע, והוא מצפה למילה טובה, ל'תודה' מעודדת, אבל אף אחד לא מתבונן להכיר בטובו. עצר העץ את פריו, השיר כל עָלָיו. נעשה צחיה ושומם. הציפורים חשבו שאולי העץ הזקין. החיות חשבו שאולי פסק מקור מימיו. אין להם צל, פירות, עלים... חיפשו לאן לנדוד, איך לשרוד.

ציפור קטנה פנתה ואמרה לעץ "כמה אהבנו את עָלְךָ, לפני שניפרד אומר לך 'תודה'. 'ארנב קטן אמר 'אהבתי את פירותיך המתוקים. תודה על מה שנתת לי". הצב הקטן הביט בעץ "אתגעגע לצילך הַנָּאָה, אחפש לי מקום חלופי לנוח בו. תודה לך על כל השנים הטובות..."

העץ שמח עם מילות התודה והתעורר לתחייה! למדו כולם את סודו של העץ, הוא מטיב ברצון טוב, כדי להמשיך את השפע עלינו להודות לו! מודים על העבר, ומשפיעה על העתיד! קראתי סיפור זה בספר ילדים המלמד את חשיבות ההודיה. חבל שלעיתים אנו מכירים בטוב רק לאחר שזה נעצר. חז"ל תיקנו וסידרו 'פסוקי דזמרה' לפני עיקר התפילה, כי ההודאה מעוררת המשך הנתינה. בפרשת השבוע קוראים על 'שירת הבאר'. רש"י מעיר, למה רק עכשיו שרים שירה? הרי הבאר מלווה אותנו כבר 40 שנה, "אֵלָא שְׁיָרְדָה לְפָרְסָם אֶת הַנָּסִים".

המתנה שנעלמה (הרב חגי ולוסקי)

מסופר על יהודי בשם ששון, שכשהיה מגיע הביתה, כל הרחוב היה יודע. ששון הוא נהג משאית בטון בשנות ה-50 לחייו, אדם שסבר פניו תמיד זועפות, בדרך כלל הוא או כועס או לא מרוצה, ולפעמים שניהם יחד.

כשהוא מגיע הביתה ב-18:00 - אחרי יום עבודה מפרך, נכנס לרחוב הצר שבו הוא גר עם משאית הבטון הענקית שלו, והמכוניות החונות לאורך לרחוב הצר מפריעות לו לתמרן לכיוון החניה שלו. ואז כל השכונה יודעת שששון הגיע. הוא צופר במלוא העוצמה, צועק בכל הכוח כולם דיברו איתו, האשה, הילדים, ההורים, החברים. אבל שום דבר לא עוזר, ששון כועס. עד שהוא למד את הלקח.

היה זה באחד הימים הקשים ביותר שהיו לששון בתור נהג משאית, הוא נשרך כל היום בפקקים מעייפים, וכשכבר הגיע לאתר הבניה מוכן לפרוק את המטען הבטון מהמערבל, התברר שהקבלן שאמור לפקח על העניין איננו. הוא יצא משם כועס על כך שיאחר הביתה, אבל הכי גרוע קרה כשששון כבר עמד להיכנס לתוך החניה וגילה כי מכונית מרצדס מבריקה ונוצצת חונה בחניה שלו.

הדם עלה לו לראש, החניה שלו תפוסה... חוצפה שכזאת... ששון איבד שליטה, הוא סובב את המשאית לאחור, הרים את המערבל הבטון, ובשמחה לאיד שפך את כמות הבטון שנשארה במשאית היישר על המכונית המבריקה. הוא עלה הביתה עייף וכועס. פתח את הדלת בתנועה חדה ו... הפתעה! אבא, אמא, הילדים, החברים. כולם היו שם, מאירים לו פנים ומאחלים לו מזל טוב ליום הולדתו החמישים.

חמיו התקרב אליו: "נו, מה דעתך ששון, על המתנה שקנינו לך?!" ... "מה, איזו מתנה?!" שאל ששון. "אתה רוצה להגיד לי שלא ראית את המרצדס החדשה שלך בחניה???"

הקיפולים ב'תניא' (הרב שבתי סלבטיצקי)

הרב מרדכי פינחס טייץ היה רב ליטאי חשוב בארה"ב. במסגרת פעילותו הציבורית נהג לנסוע לברית המועצות לסייע ליהודים.

לפני אחת מנסיעותיו לרוסיה, הגיע אליו צעיר והציג עצמו: "אני בא בשליחות הרבי מליובאוויטש". הוא מסר לו חבילה הכוללת סידורים, חומשים וזוגות תפילין. הרב טייץ סיפר מאוחר יותר: "כבר התרגלתי לתופעה המדהימה הזו. איני יודע כיצד, אך הרבי תמיד מצליח לדעת מתי אני עומד לנסוע לרוסיה".

השליח הוסיף ונתן לו ספר תניא קטן, תוך הדגשה מיוחדת: "הרבי הורה במפורש – ספר זה אל תמסור לאיש. קח אותו עמך והחזק אותו לאורך כל השנות שלך ברוסיה".

ביום השלישי לשהותו במוסקבה, לאחר שצלח את מעבר הגבול כשהתפילין והסידורים נכנסים למדינה, יצא מבית הכנסת בתום תפילת ערבית. מחוץ לבניין עצרה לפתע מכונית, ממנה יצאו שני צעירים שסחבו אותו למכונית. בתחילה נתקף בחרדה, אולם הם מיהרו להציג עצמם: "אנחנו צעירים חב"דיים הפועלים בחשאי להפצת יהדות. אנו זקוקים לשיחה דחופה עמך. היות וככל הנראה אתה נתון למעקב, שעלול לחשוף אותנו – בחרנו בשיטה של 'חטיפה' כדי למנוע חשד".

הם תיארו בפניו את פעילותם המחתרנית, ולאחר מכן הציגו שתי שאלות בוערות שביקשו להעביר לרבי: השאלה הראשונה הועלתה על ידי הבחור הבוגר יותר: "נודע לי שכוחות הביטחון מחפשים אותי. אני עומד בפני דילמה קשה – האם להישאר במוסקבה ולהמשיך בהפצת התורה תוך סיכון מעצר, או לברוח לעיר אחרת ובכך לעצור את כל הפעילות הרוחנית שבניתי כאן?" השאלה השנייה הועלתה על ידי הצעיר שבהם: "יהודים רבים הגישו בקשות לעליה לארץ ישראל, וחלקם אף זכו לאישור. האם גם אני אגיש בקשה כזו? החשש היה שבמקרה של דחייה אאבד את מקום עבודתו כמהנדס בכיר".

לאחר השיחה החלו לנגן ניגונים חסידיים. זו הייתה חוויה מרגשת עבורו לראות צעירים כאלה שבוערת בהם "אש קודש" במציאות כה קשה. באותו רגע התרגש הרב טייץ והחליט לחלוק עמם: "הרבי שלח עמי ספר תניא מיוחד, והורה לי להחזיק אותו איתי".

כאשר הוציא את הספר, התרגשותם הייתה רבה. הם הבינו שמדובר בתניא שהרבי החזיק בידיו הקדושות. החלו להעביר את הספר מיד ליד ולדפדף בו ברגש רב.

לפתע קרא אחד מהם בהתפעלות: "תראו מה מצאתי!" הוא הבחין שבאחד העמודים יש קיפול – כאילו מישהו סימן את המקום הזה במכוון. המקום היה בעמוד 162 בקונטרס אחרון, והשורה הראשונה באותו עמוד אמרה: "שֶׁשְׁעָה דְּחוּקָה לֹא בְּיוֹתֵר וְאִי אֶפְשָׁר לֹא בְּשׁוּם אֶפֶן לְהִמָּתִין". הבחור קפץ בהתרגשות: "האם אתה זוכר את השאלה ששאלתי על בריחה ממוסקבה? הרבי שלח לי תשובה ברורה – תברח ממוסקבה מיד! אל תמתין אף רגע!"

לאחר דקות אחדות הוא העביר את הספר לחברו, שגם הוא החל לחפש קיפולים... לא עבר זמן רב עד שגם הוא מצא קיפול בעמוד אחר, עמוד ל"ח, הנפתח במילים "להיכנס לארץ". הוא פרץ בריקוד שמחה: "יש תשובה! אגיש בקשה לעליה לארץ הקודש!" רחמים נכמרו בליבו של הרב טייץ על הנאיביות שנתקל בה – אנשים שרואים בקיפולים מזדמנים תשובות לשאלות הרות גורל שהתעוררו בחייהם.

הם התחננו בפניו להשאיר עמם את הספר, אולם הרב טייץ נזכר בהוראת הרבי המפורשת והחזיק בסירובו.

כאשר חזר לארצות הברית, נכנס ל"יחידות" עם הרבי שביקש לשמוע כל פרט ופרט משאירע במהלך הנסיעה. לאחר שסיפר את כל הפרטים, הרבי חזר ושאל: "האם יש עוד משהו שלא סיפרת עליו?". הוא השיב בשלילה. הרבי שב ושאל: "יש משהו נוסף?", הוא אימץ את מוחו אך לא נזכר במשהו. ואז שאל הרבי: "את ספר התניא לקחת עמך?" כאשר אישר זאת, סיפר על המפגש עם שני הצעירים וכיצד הם החזיקו בספר. אולם הוא נמנע מלספר על הקיפולים – שכן לא רצה

לצער את הרבי בכך שחסידיו כה נאיביים ו'מדומיינים', המוצאים תשובות ברמזים שונים. אך אז שאל הרבי במפתיע: "את הקיפול הם ראו?" מספר הרב טייץ: "באותו רגע הפכתי לחסיד. לא בשל רוח הקודש של הרבי שראה מראש שאפגוש אותם, יצר קיפולים בספר, וידע בדיוק איזה עמוד כל אחד מהם יפתח. מה שריגש אותי היה האהבה של הרבי לחסידים, הקשר העמוק של הרבי עם כל אחד מהם". זהו אב אמיתי. כמו שהראש מרגיש כל כאב בכל איבר בגוף, כך הרבי חש עם כלל ישראל ועם כל יהודי ויהודי.

צער של כשלון ("אוצרות יוסף")

מרן הגאון רבי אלעזר מנחם מן שך זצ"ל, ראש ישיבת פוניבז', היה מופלא במידותיו. אף שרבים הכירוהו ממאבקיו נגד הפוגעים ביהדות, עם זאת היה כולו לב. מלאך עלי אדמות. מצד אחד היה תקיף מול אלו שניסו לפגוע בעיקרי התורה, אבל בד בבד היה רגיש ורחמן.

רק כדי להמחיש את תקיפותו נספר: בזמן שאחד מראשי המדינה כיהן באחד מתפקידיו הבכירים, הוא רצה מאוד להיפגש עם הרב שך. אך מאחר ולרב שך היו טענות נגדו, הוא נמנע מלפגוש אותו.

באחת הפעמים הזדמן אותו האיש לאירוע בבני ברק, והוא רצה לנצל את ההזדמנות כדי להיכנס לרב שך. היה זה יום שלישי בשבוע, היום בו היה אומר הרב שך 'שיעור כללי' בישיבת פוניבז' (שיעור לכל בני הישיבה). אנשיו של האיש דפקו על דלתו של הרב, ואמרו כי הלה רוצה להיכנס אל הרב שך. "אמרו לו", אמר הרב שך למקורביו, "שאני מכין שיעור, ואין באפשרותי לקבל אנשים". ניסו לשכנע אותו שמדובר באישיות בכירה ביותר, אבל הרב שך בשלו. ביום שלישי הוא אינו מקבל אנשים. ידוע כי אכן יום שלישי בשבוע, היה מוקדש כל כולו להכנת השיעור בישיבה. ביום זה הוא לא קיבל אליו איש. היה זה 'תירץ טוב' כדי להימנע מפגישה עם אותו אדם.

כאשר עמדה על הפרק השאלה האם להצטרף לממשלה בראשותו של השמאל או לתמוך במועמד הימין של אז, חיכו כולם למוצא פיו של הרב שך, שהיה אמור להחליט באשר לתמיכתה של "דגל התורה". באותם ימים נערך כנס של "דגל התורה" באולם "יד אליהו" בתל אביב, הרב שך היה אמור לשאת שם נאום בפני קהל אלפים. הציפיה היתה כי בנאום הזה הוא גם ישמיע את דעתו באשר לתמיכתו באחד המועמדים. כל כלי התקשורת בארץ ובעולם, המתינו למוצא פיו ושידרו בשידור חי את נאומו.

במהלך ניאומו מתח הרב שך ביקורת חריפה ביותר על מחנה השמאל בין השאר אמר: "ברצוני לומר דברים בלי פחד. אם יש כיום בני קיבוצים שלא יודעים מה זה יום כיפור, מה זו

שבת ומה זה מקוה, אין להם שום מושג ביהדות, מגדלים שפנים וחזירים, וכי יש להם קשר עם אבותיהם? האם יש להם קשר ליהדות?" ואז המשיך ותקף את השמאל ואת מפלגת "המערך" דאז, שהיתה הסמן הקיצוני נגד הדת באומרו: "האם המערך הוא דבר קדוש? הלא המה ניתקו עצמם מכל העבר שלנו ומבקשים תורה חדשה. אם אין שמירת שבת ואין יום כיפור, אז במה הם נחשבים יהודים?"

בתקשורת זכור עד היום הנאום הזה כ'נאום השפנים'. נאום שעורר יהודים רבים הרחוקים מיהדות לחשוב על השאלות שהציג הרב שך "במה אתם יהודים?"

אותו הרב שך, היה יודע לחוש היטב בצער הזולת. בשעתו היתה מפלגה 'חרדית' שיצאה נגד גדולי התורה. בכמה מערכות בחירות היתה לה נציגות בכנסת. הרב שך ועוד גדולי ישראל, יצאו בתקיפות נגדה. לאחר תקופה היא התמודדה בבחירות ולא עברה את אחוז החסימה. באו לספר לרב שך בשמחה, כי המפלגה נכשלה בבחירות, אך הרב שך נזף בהם באמרו: "על מה השמחה? אמנם אני נגדם בהשקפה, אבל סוף סוף הם יהודים, יש להם צער על שנכשלו בבחירות, וכי אנחנו יכולים לשמוח כאשר יהודים אחרים נמצאים בצער?"

כך גם אמר הרב שך בשיחה בהיכל הישיבה לאחר הבחירות (מחשבת מוסר חלק א): "היו מעשים שהיה בהם כדי פגיעה, ונראה שעל פי דרך התורה צריך להצטער על כך שאנשים מצטערים. הם נפגעו והפסידו והם עצובים במפלת תנועתם, אמנם היינו צריכים ומוכרחים לעשות כך, וכך הורו לעשות, אך מצד שני יש להיות נושא בעול עם חברו ולהצטער עמו, וזו מדרגה גבוהה, להצטער עם השני במצב זה ולהתבונן שמכל מקום פגענו בשני. ללמוד ולתקן, כדי שהפגיעה בשני לא תהיה אצלנו כהפקר, שלא יהיה זלזול בכבוד חברו, להיות מחוזק בזה, כי אם אין נזהרים ופוגעים כשאינן בזה צורך ובלי כוונה ראויה – זה גורר עוד ועוד, וצריך מאוד להיזהר".

תראו איזו תקיפות מצד אחד, ואיזו חמלה ורחמים מהצד השני. זה הכח של התורה הקדושה, וזהו כוחו של מנהיג וגדול בישראל.

תחת שולחן הסלון (אשר קליין)

הבוקר עלה על חיפה באור כתום חלוש, כזה שמסתנן מבעד לערפילי עשן של לילה מתוח. ר' דניאל שטיין, חסיד בעלזא, צועד בשקט בדרך חזרה מתפילת שחרית בבית הכנסת הסמוך לביתו. הרחובות עדיין ריקים. קולות העיר עוד לא התעוררו לגמרי. אבל בלבו משהו כבר ער. הוא חושב על תפילת ה'ובא לציון' שסיים זה עתה, ועל התחנון שבו ביקש, שוב, שהיום הזה יעבור בשלום. הרי רק אתמול, בשעות הלילה, הגיעו הדיווחים המדהימים על התקיפה

האמריקאית בפורדו. מטרות עמוקות בלב איראן הותקפו. לפי מה שפורסם, המכה היתה קשה. 'אם כך נראה הלילה שם', הוא חושב לעצמו, 'מה צפוי לנו ביום פה?'.

הוא לא נביא, אבל הוא כמתנדב מד"א מכיר את התמונה, את ההתראות, את השקט שלפני הסערה "רק שלא יהיו נפגעים. רק שלא אצטרך לרוץ שוב לזירה קשה... שימשיכו חסדי שמים כמו בשבוע שעבר, כשפגעו טילים ואף אחד לא נפגע. כמה תפילות זה לקח..."

הוא פונה לעבר הבית. בכניסה לרחוב נורדאו נשמע צפצוף קצר מהטלפון, לא הודעה רגילה. התראה ממערכת פיקוד העורף: "גל טילים בדרכו לחיפה. היכנסו מיד למרחבים מוגנים". הוא מאיץ את צעדיו. אין להם ממ"ד. המקלט הציבורי רחוק והוא יודע היטב שזמן אין.

הוא פותח את הדלת, נכנס לבית ורואה את מבט רעייתו. היא הבינה בלי מלה. "ילדים, מיד לסלון!", הוא קורא. לא בלחץ, אבל בחדות. הוא מזיז את שולחן הסלון הגדול, גורר מזרנים, סותם פתחים. הוא כבר עשה את זה בעבר אבל לא כך. הפעם זה מרגיש קרוב יותר. אישי יותר.

הם מתמקמים מתחת לשולחן. הוא מוודא שכולם שם. אחת לא חסרה. ואז... שקט. הם מחכים לצפירה. אבל האזעקה לא נשמעת.

אולי זו טעות? אולי בוטלה?

ואז, פיצוץ. פיצוץ אדיר, לא רגיל, לא דומה לשום דבר שהכיר. כל הבית רועד, נשבר, משהו מתפוצץ ממש סמוך. הם שותקים. ידיים קטנות נאחזות בידיו. עיניים דומעות. לב דופק במהירות שלא נמדדת בשעון. ואז, לאט, כשהשקט שב לשניה הוא מציץ החוצה והוא לא מאמין. אין בית. הסלון נותר, איכשהו. השולחן שמעליהם שלם. אבל שאר הדירה נחרבה. חלונות עפו. קירות קרסו. דלת ראשית עקומה וחסומה. רהיטים או מה שנותר מהם מפוזרים לכל עבר. אבל הילדים כולם חיים. כולם שלמים. גם הוא ורעייתו. נס. נס גלוי. לא דרך הטבע. הוא מחפש את הטלפון. הוא פועל. גם זה נס. על הקו חברו ר' יצחק ערבליך, גם הוא חובש במד"א. "שמעת את הפיצוץ? אתה יודעאיפה זה היה?", והוא עונה בקול חנוק: "איציק... הפגיעה היתה אצלי בבית". הוא סוגר את השיחה. לא כי אין מה לומר אלא כי הזמן דוחק. הילדים בוכים. הדלת הראשית לא נפתחת. נסיונות הדף או שבר פנימי חסמו אותה. האוויר מלא אבק, ריח של חומר שרוף ותחושת מחנק. ואז שמע צעדים. מישהו מבחוץ. קולות. נסיונות. כעבור דקות שנדמות כנצח מופיעה דמות מוכרת מבעד לחלון האחורי - ר' יצחק ערבליך. כונן מד"א בעצמו, איש הצלה וחסד, זה שעשרות פעמים רץ עם ר' דניאל לזירות אסון - הפעם הגיע אל זירת חברו. "אני כאן. תיכף נפתח".

בסיוע צוות מקצועי של כיבוי והצלה ובתיאום עם כוחות שהוזעקו לזירה נפרצת הדלת. הראשונים לצאת הם הילדים. שניים מהם, הקטנים במיוחד, נישאים בידיו של ר' יצחק - תינוק

על כתף, פעוט בזרוע. דווקא ברגע הזה עתונאי זר, כתב חוץ מאחת הסוכנויות הבינלאומיות, כבר הספיק להגיע למקום. הוא מצלם תמונה אחת לחיצה אחת על ההדק של המצלמה ולנצח נחקקת הסצנה. חובש חרדי עם פאות מתנופפות נושא ילדים רכים מבין שברי קירות שרופים.

אין כתוביות. אין צורך. העולם מבין לבד. התמונה תעשה דרכה תוך שעות ספורות לכל פינה. בארץ, בניו יורק, בלונדון, ובכל מקום כולם רואים אותה ומבינים: היה כאן נס, והיתה כאן שליחות.

אבל הסיפור עוד לא נגמר. כשהילדים מחוץ לבית וכשהלב מתחיל להירגע ר' דניאל לא עוצר. הוא לא מתיישב, הוא לא מחפש מים, הוא לא מתפרק. הוא מחליף אפוד, לוקח ציוד ויוצא לשטח. בודק אם יש נפגעים אחרים, אם יש זירות נוספות. יש לו תפקיד. "זה לא הזמן לרגשות", הוא אומר באוזני מי שמנסה להניא אותו, "יש אנשים שצריכים עזרה. הקב"ה הציל אותי כדי שאמשיך לעשות את מה שאני עושה – להציל אחרים".